

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในงานวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีฝึกการสะกดคำและวิธีสัมพันธ์ทักษะ" ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารต่าง ๆ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งจะได้นำเสนอตามลำดับดังนี้

1. การสอนซ่อมเสริม

ความหมายของการสอนซ่อมเสริม

จุดมุ่งหมายของการสอนซ่อมเสริม

หลักการสอนซ่อมเสริม

เทคนิคและวิธีการสอนซ่อมเสริม

รูปแบบการจัดสอนซ่อมเสริม

ลักษณะของนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริม

การประเมินผลการเรียนการสอนซ่อมเสริม

2. การเขียนสะกดคำ

การสอนเขียนสะกดคำ

จุดมุ่งหมายของการสอนสะกดคำ

วิธีการสอนสะกดคำ

ปัญหาการเขียนสะกดคำและสาเหตุที่ทำให้เขียนสะกดคำผิด

การสอนซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ

3. การสอนภาษาไทยเชิงสัมพันธ์ทักษะ

ความสำคัญของการสอนภาษาไทยเชิงสัมพันธ์ทักษะ

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ

1. การสอนซ่อมเสริม

ความหมายของการสอนซ่อมเสริม

บุณฑัน อยู่ชมบุญ (2529) สมจิต ชีวรีชา (2529) และ สมศักดิ์ ลินธระเวชญ์ (2529) ให้ความหมายของการสอนซ่อมเสริมไว้ในทำนองเดียวกันว่า การสอนซ่อมเสริม หมายถึง การจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในด้านต่าง ๆ รวมถึงการให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนช้า ไม่ทันเพื่อน ให้มีโอกาสเรียนดีขึ้น จนสามารถผ่านเกณฑ์ของจุดมุ่งหมายหรือจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ สอดคล้องกับที่กระทรวงศึกษาธิการ (2535) กล่าวไว้ในคู่มือครูภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เล่ม 1 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) และยังสนับสนุนแนวความคิดของ จินนาภา สิตบุตร (2521) ศรียา ประภัสสร นิยมธรรม (2525) และ ดวงเดือน อ่อนน่วม (2532) ที่ว่าการสอนซ่อมเสริมคือ การสอนเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนด้วย

จากแนวความคิดดังกล่าว สรุปได้ว่า การสอนซ่อมเสริมเป็นกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน นอกเหนือจากแผนการสอนปกติ โดยใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำหรือเรียนไม่บรรลุจุดประสงค์ ให้มีโอกาสแก้ไขข้อบกพร่องของตนเอง จนสามารถบรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ได้

จุดมุ่งหมายของการสอนซ่อมเสริม

การสอนซ่อมเสริม เป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ได้กำหนดไว้ เพื่อแก้ปัญหาการเรียนการสอนอันเนื่องมาจากการที่หลักสูตรมุ่งให้ผู้เรียนมีความเจริญงอกงามตามความแตกต่างระหว่างบุคคล อำไพ สุจริตกุล (2514) กล่าวถึง จุดมุ่งหมายของการสอนซ่อมเสริมไว้ว่า การสอนซ่อมเสริมมีจุดมุ่งหมาย เพื่อช่วยแก้ปัญหาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และด้านการเรียนรู้ ช่วยขจัดปัญหาต่าง ๆ ของโรงเรียน อันเนื่องมาจากนักเรียนที่เรียนไม่ทันเพื่อน แล้วก่อกวนให้ผู้อื่นเสียสมาธิในการเรียน ช่วยให้นักเรียนได้แข่งขันกับตนเอง พัฒนาตนเอง จนสามารถเรียนได้ดีกว่าเดิม และการสอนซ่อมเสริมยังเป็นการช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ตามขีดความสามารถของตน

กล่าวได้ว่า การสอนซ่อม เสริมมีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยเหลือนักเรียนให้เขาได้พัฒนาความสามารถทางการเรียนให้เต็มศักยภาพของเขา และมีจุดหมายเพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนให้สูงขึ้น เป็นการสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้นักเรียนมีความรู้สึกว่าคุณประสบความสำเร็จในการเรียน

หลักของการสอนซ่อม เสริม

การจัดบริการสอนซ่อม เสริม จะได้ผลมากน้อยเพียงใด บรรลุจุดประสงค์หรือไม่ ผู้สอนจะต้องยึดหลักของการสอนซ่อม เสริม เพื่อเป็นแนวในการจัดบริการให้เหมาะสม ประคอง สุทธสาร (2526) และ อัจฉรา ชิวพันธ์ (2531) กล่าวถึงหลักของการสอนซ่อม เสริมแก่เด็กไว้สอดคล้องกันว่า สิ่งสำคัญประการแรกในการสอนซ่อม เสริมก็คือ ครูต้องวิเคราะห์ปัญหาของเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือก่อนว่า เด็กมีความบกพร่องทางด้านใด เพื่อจะได้วางแผนการสอนซ่อม เสริมให้เหมาะสม ซึ่งการสำรวจข้อบกพร่องนี้ พิจารณาได้จาก การศึกษาระเบียบสะสม ศึกษาข้อมูลจากครูที่เคยสอน สังเกตพฤติกรรมการเรียนในชั้นเรียน เปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนในชั้น จัดการทดสอบ ตลอดจนหาข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียนจากการสอบถามเพื่อน ๆ เป็นต้น เมื่อได้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กแล้ว ก็จัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับความสามารถ ความต้องการและความสนใจของเด็ก อาจจัดกลุ่มเด็กที่มีปัญหาค่คล้ายกันไว้ด้วยกัน เช่น กลุ่มเด็กที่มีปัญหาด้านการอ่าน กลุ่มเด็กที่มีปัญหาด้านการเขียนสะกดคำ กลุ่มเด็กที่มีปัญหาด้านการคิดคำนวณ เป็นต้น การจัดสอนซ่อม เสริม อาจสอนในเวลาเรียน ขณะที่เรียนร่วมกับเพื่อน ๆ หรือเวลาก่อนเข้าเรียนในตอนเช้า พักกลางวัน หรือหลังจากเลิกเรียน แล้วแต่ความสะดวกและเหมาะสม ทั้งนี้ไม่ควรใช้เวลาในการสอนนานเกินไป

นอกจากนี้ การสอนซ่อม เสริม ครูควรใช้วิธีการสอนใหม่ ๆ ที่สนุกสนาน ไม่ซ้ำกับวิธีการเดิมที่นักเรียนล้าแล้ว เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย ใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนให้มาก เพราะเด็กที่มีปัญหาการเรียนรู้อาจจะเรียนได้ดีจากรูปธรรมมากกว่านามธรรม ให้เด็กเรียนปนเล่นกับอุปกรณ์ที่ครูจัดหา โดยมีครูคอยกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน ช่วยเสริมแรงด้วยการพูดชมเชย หรือให้รางวัลแล้วแต่ความเหมาะสม สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้เด็กมีกำลังใจในการเรียนและมีความรู้สึกว่าคุณประสบความสำเร็จในการเรียนได้ทราบผลความก้าวหน้าของตน ครูที่สอนซ่อม เสริมนั้นจะต้องมีความศรัทธา ในการสอน มีความอดทน มีความรัก

เมตตา และเข้าใจเด็ก ใช้หลักจิตวิทยาในการแก้ปัญหา ประการสุดท้าย การสอนซ่อมเสริม นั้น ทั้งครูใหญ่ ครู ผู้ปกครอง และนักเรียน ควรให้ความร่วมมือกันเป็นอย่างดี การสอนซ่อมเสริมจึงจะมีประสิทธิภาพ

จากหลักการสอนซ่อมเสริมที่กล่าวนี้ ครูผู้สอนสามารถเลือกสรรไปใช้ได้ตามความเหมาะสม โดยยึดหลักของความพยายามที่จะช่วยเหลือเด็กให้ลดความบกพร่องที่มีให้ได้มากที่สุด ให้นักเรียนที่แตกต่างกันได้ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ตามอัธยาศัยของตน การสอนซ่อมเสริมที่มีประสิทธิภาพจะต้องแก้ปัญหาที่วิเคราะห์ได้จากตัวเด็กให้หมดไป เป็นสิ่งที่ครูผู้สอนซ่อมเสริมจะต้องคำนึงถึงทุกครั้งที่จะบงการกรรมการซ่อมเสริมแต่ละเรื่อง

เทคนิคและวิธีการสอนซ่อมเสริม

การสอนซ่อมเสริมมีเทคนิคและวิธีการที่นักการศึกษากล่าวไว้หลายลักษณะด้วยกัน ผู้วิจัยพอจะสรุปได้ 2 ลักษณะ ตามแนวความเห็นของ จรูญ จัยโชค (2531) ดังนี้คือ

1. เทคนิคการสอนโดยยึดบุคคลเป็นหลัก แบ่งได้ 2 ประเด็น คือ ครูสอนนักเรียนอ่อน และนักเรียนเก่งสอนนักเรียนอ่อน ทั้ง 2 ประเด็นนี้สามารถสอนได้ทั้งในลักษณะการสอนตัวต่อตัว หรือการสอนเป็นกลุ่ม

2. เทคนิคการสอนโดยใช้สื่อเป็นหลัก แยกได้ 2 ประการ คือ การใช้สื่อ จำนวนเอกสาร เช่น แบบเรียนสำเร็จรูป แบบฝึกทักษะ บัตรงาน เป็นต้น และสื่อโสตทัศนูปกรณ์ ได้แก่ เทปบันทึกเสียง วิทยุ เครื่องฉาย สไลด์ คอมพิวเตอร์ และเทปโทรทัศน์

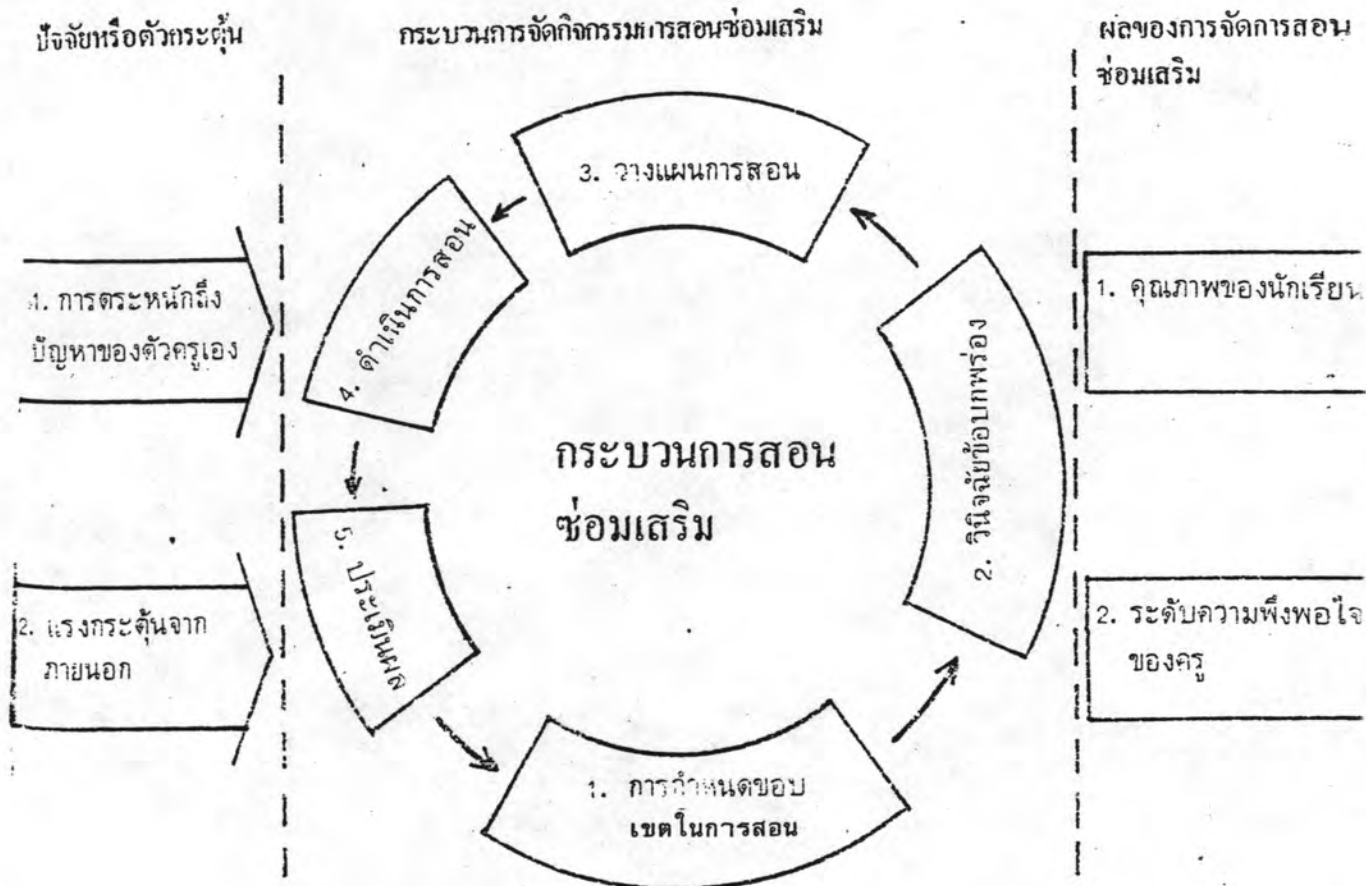
เทคนิคดังกล่าวนี้ อาจนำมาใช้สอนซ่อมเสริมโดยวิธีใดวิธีหนึ่ง หรือหลาย ๆ วิธีผสมผสานกันได้ตามความเหมาะสม กับสภาพปัญหาของนักเรียนและความพร้อมของแต่ละโรงเรียน

รูปแบบการจัดสอนซ่อมเสริม

จากผลการวิจัยของศึกษานิเทศก์สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ (จรูญ จัยโชค, 2531) เพื่อค้นหารูปแบบที่เหมาะสมในการจัดการสอนซ่อมเสริมนักเรียนที่เรียนช้า โดยการสัมภาษณ์และใช้แบบสอบถามกับครูผู้สอนดีเด่น สรุปผลได้ว่า รูปแบบการสอนซ่อมเสริมหรือตัวกระตุ้นให้เกิดการจัดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมขึ้น ส่วนที่สอง เป็นองค์ประกอบเกี่ยวกับ

กระบวนการในการจัดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมของครู และส่วนที่สาม เป็นองค์ประกอบที่เป็นผลผลิตหรือผลจากการสอนซ่อมเสริมรูปแบบดังกล่าวสามารถอธิบายได้ตามแผนภูมิต่อไปนี้

รูปแบบการจัดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมในโรงเรียนประถมศึกษา

จากแผนภูมิแต่ละองค์ประกอบมีรายละเอียดที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านปัจจัยหรือตัวกระตุ้น กิจกรรมการสอนซ่อมเสริมจะเกิดขึ้นได้จะต้องมีปัจจัยที่ทำให้ครูผู้สอนให้ความสนใจและจัดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมขึ้น ซึ่งปัจจัยนี้แบ่งออกเป็น 2 ประการ คือ

1.1 การตระหนักถึงปัญหา หมายถึง ครูผู้สอนประเมินความสามารถของนักเรียนแล้วพบว่า มีนักเรียนบางคนหรือทุกคน มีคุณภาพอยู่ในเกณฑ์ไม่เป็นที่พอใจ ครูจึงเห็นความจำเป็นที่จะต้องจัดส่วนซ่อมเสริมให้นักเรียนมีระดับคุณภาพสูงขึ้น

1.2 แร่งกระตุ้นจากภายนอก เช่น การใช้อำนาจบริหารสั่งการของ ผู้บังคับบัญชา การขอร้องและการให้ข้อเสนอแนะที่น่าพึงพอใจ เป็นการแลกเปลี่ยน การจัด กิจกรรม การสอนซ่อมเสริมอาจจะเกิดขึ้นด้วยความเต็มใจหรือไม่เต็มใจก็ตาม แต่ก็สามารถ ทำให้ครูต้องจัดกิจกรรมการสอนซ่อมด้วยเหมือนกัน

2. องค์ประกอบด้านกระบวนการจัดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริม กระบวนการ สอนซ่อมเสริม ที่เกิดจากปัจจัยในองค์ประกอบที่ 1 มีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริม ต่อเนื่องสัมพันธ์กันเป็นวัฏจักร 5 ขั้นตอน คือ

2.1 การกำหนดขอบเขตในการสอน เช่น จะสอนซ่อมเสริมนักเรียนในกลุ่ม ประสบการณ์ใดในกลุ่มประสบการณ์นั้นจะสอนวิชาใด และในวิชาที่สอนนั้นจะสอนเนื้อหาใดบ้าง ซึ่งเป็นการกำหนดโครงสร้างของการสอนซ่อมเสริมไว้ย่อ ๆ นั้นเอง

2.2 ขั้นตอนการวินิจฉัยความบกพร่องของนักเรียน เป็นการวินิจฉัยข้อบกพร่อง ของนักเรียนเป็นรายบุคคล ซึ่งมีวิธีการวินิจฉัย 2 แบบ คือ การวินิจฉัยอย่างเป็นทางการโดย ใช้แบบทดสอบเพื่อวินิจฉัย (diagnostic test) และการวินิจฉัยอย่างไม่เป็นทางการ โดยอาจ จะใช้แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง ทดสอบนักเรียน การสังเกตพฤติกรรม ดูผลงาน บันทึกผล การเรียนต่าง ๆ

2.3 ขั้นตอนการวางแผนการสอนซ่อมเสริมขั้นตอนนี้ เป็นหัวใจสำคัญก่อนที่จะ เริ่ม ดำเนินการสอนจริง ๆ ซึ่งมีวิธีการในการดำเนินการวางแผนดังนี้

2.3.1 ตรวจสอบข้อบกพร่องของนักเรียนที่ได้จากการวินิจฉัยว่ามีมาก น้อยเพียงไร

2.3.2 กำหนดช่วงระยะเวลาที่เหมาะสม

2.3.3 กำหนดระยะเวลาที่แน่นอนที่จะดำเนินการสอนแต่ละครั้ง จำนวน ครั้งที่จะสอน

2.3.4 เขียนแผนการสอนซ่อมเสริมแต่ละครั้งให้ชัดเจนมีรายละเอียด ต่าง ๆ เช่น จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมของการสอนแต่ละครั้ง เนื้อหาที่จะสอน ระยะเวลา ที่ดำเนินการสอน วิธีการที่จะดำเนินการสอน สื่อการเรียนการสอนที่จะใช้การประเมินผลการสอน

2.4 ขั้นตอนการดำเนินการสอน เป็นการนำเอาแผนการสอนซ่อมเสริมที่เตรียมไว้ไปปฏิบัติมันเอง ซึ่งมีเทคนิคและวิธีการจัดหลายวิธีด้วยกัน ครูผู้สอนต้องเลือกให้เหมาะสมกับสภาพนักเรียนและโรงเรียนของตนเอง

2.5 ขั้นตอนการประเมิน อาจใช้วิธีการต่าง ๆ ได้หลายวิธีตามความเหมาะสม การใช้แบบทดสอบ การสังเกตพฤติกรรม การตรวจแบบฝึกหัด หรือผลงานที่ปฏิบัติ การใช้แบบสัมภาษณ์หรือแบบสำรวจ ผลของการประเมินในขั้นตอนนี้เป็นข้อมูลสำคัญสำหรับครูในการกำหนดขอบเขตการสอนในครั้งต่อไป

3. องค์ประกอบด้านผลของการจัดการสอนซ่อมเสริม เป็นผลของกระบวนการจัดสอนซ่อมเสริม ซึ่งสามารถจำแนกผลของการจัดการสอนซ่อมเสริมได้ 2 ประการ คือ

3.1 คุณภาพของนักเรียน นอกจากนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นแล้ว ยังส่งผลให้ระดับคุณภาพโดยส่วนรวมของชั้นเรียนสูงขึ้นอีกด้วย

3.2 ระดับความพึงพอใจของครู หากนักเรียนมีคุณภาพสูงขึ้น อยู่ในเกณฑ์ที่น่าพึงพอใจของครู หรือได้รับคำชมเชยจากผู้บังคับบัญชา ก็จะเป็นแรงกระตุ้นให้ครูเกิดความพึงพอใจที่จะจัดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมอีก แต่ถ้าหากผลออกมาในทางตรงกันข้าม ก็จะทำให้ความพึงพอใจที่จะจัดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมของครูลดน้อยลง

การจัดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมให้แก่เด็กที่ไม่ผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้และมีปัญหาด้านการเรียน เป็นข้อกำหนดที่หลักสูตรได้กำหนดขึ้น เพื่อให้ครูจัดให้แก่เด็ก ทั้งนี้เพราะการจัดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมนอกจากจะช่วยให้เด็กที่เรียนอ่อนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นแล้ว ยังช่วยยกระดับคุณภาพการศึกษาโดยส่วนรวมของห้องเรียนให้สูงขึ้นได้อีกด้วย แต่ในสภาพการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน ครูผู้สอนมักละเลยที่จะจัดการสอนซ่อมเสริมให้แก่เด็กหรือครูบางคนอาจจัดการสอนซ่อมเสริมให้นักเรียนในรูปของการสอนซ้ำผลที่ได้จึงมักจะไม่เป็นที่พอใจของครูผู้สอน

ลักษณะของนักเรียนที่ควรได้รับการสอนซ่อมเสริม

การสอนซ่อมเสริม เป็นการสอนเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนให้พัฒนาตามความสามารถของตน ดังนั้นการสอนซ่อมเสริม นอกจากจะมุ่งซ่อม ในส่วนที่บกพร่อง แล้ว ยังต้องเสริม ให้กับนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนได้เร็วกว่าคนอื่น ๆ ด้วย (อัจฉรา ชิวพันธ์, 2531) นักเรียนที่ควรได้รับการสอนซ่อมเสริม นั้น ประคอง สุทธสาร (2526) และอัจฉรา ชิวพันธ์ (2531) กล่าวสรุปไว้สอดคล้องกันดังนี้คือ

1. เด็กเรียนช้า ได้แก่เด็กที่มี I.Q. ประมาณ 80-90 มีความสนใจระยะสั้น สนใจสิ่งที่เป็นรูปธรรมมากกว่านามธรรม ประสาทการรับรู้และการใช้กล้ามเนื้อไม่สัมพันธ์กัน มีความอดทนน้อย กระตือรือร้นน้อย มีความสามารถในการใช้ภาษาและสรุปข้อคิดหรือหลักเกณฑ์ จากบทเรียนได้ต่ำ

2. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้เฉพาะอย่าง ได้แก่ เด็กที่มีความบกพร่องในการรับรู้ทางการเห็น การได้ยิน หรือการสัมผัส เด็กพูดไม่ชัด มีประสาทสัมผัสไม่สัมพันธ์กัน เป็นต้น

3. เด็กฉลาด ได้แก่เด็กที่มีสติปัญญาสูงกว่าเด็กปกติ คือ ประมาณ 120-160 สามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้เร็ว มีเหตุผล ชอบซักถาม ช่างสังเกต จดจำสิ่งต่าง ๆ ได้เร็ว มีความรู้กว้างขวาง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เป็นต้น

4. เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม ได้แก่ เด็กก้าวร้าว เด็กเก็บตัว มีความคิดวิตกกังวล เป็นต้น สิ่งเหล่านี้อาจมีสาเหตุมาจากสภาพครอบครัว ความผิดปกติทางกาย เป็นต้น

5. เด็กที่ด้อยทางวัฒนธรรมหรือประสบการณ์ ได้แก่ เด็กที่อยู่ห่างไกลตามชนบทต่าง ๆ เด็กชาวเขา เด็กสลัม เป็นต้น

ดังได้กล่าวแล้วว่า การสอนซ่อมเสริมที่ได้ผลนั้นต้องศึกษาตัวเด็กก่อน เมื่อผู้สอนทราบลักษณะของเด็กที่ควรได้รับการซ่อมเสริมดีแล้ว ก็สามารถจัดกิจกรรมได้เหมาะสม และสอดคล้องกับสภาพของเด็ก เช่น เด็กฉลาด ครูต้องไม่สอนเฉพาะเนื้อหาในชั้นเรียน อาจให้เด็กไปค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด เด็กที่มีความบกพร่องทางการพูด อาจส่งเสริมทางด้านการเรียน เป็นต้น

การประเมินผลการเรียนการสอนซ่อมเสริม

การประเมินผลการเรียนการสอน ถือเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการจัดกิจกรรมการเรียน เพราะเราจะทราบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนนั้นบรรลุจุดประสงค์หรือไม่ เพียงใด ก็ได้จากการประเมินผล การสอนซ่อมเสริมก็เช่นเดียวกันต้องมีการประเมินผลด้วย เราจึงจะทราบผลของกิจกรรม วิธีการประเมินผลการเรียนการสอนซ่อมเสริม ทำได้หลายประการดังนี้

1. ครูต้องหมั่นสังเกตพฤติกรรมกรรมการเรียนและผลการเรียนของนักเรียนโดยพยายามจดบันทึกผลการเรียนทุกครั้ง

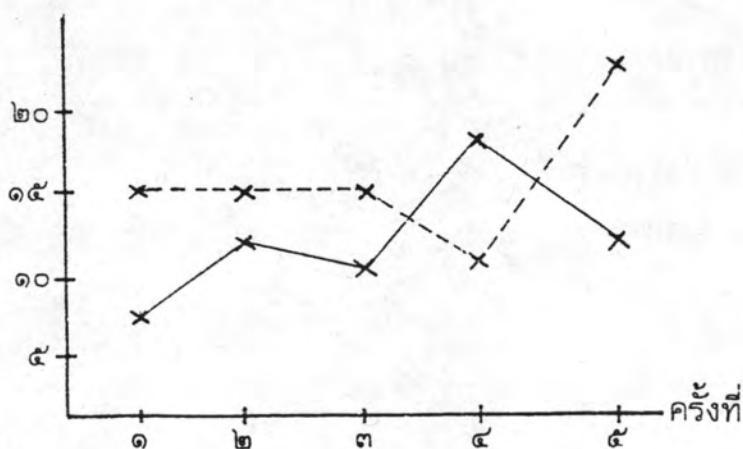
2. เมื่อทำการสอนเรื่องใดเรื่องหนึ่งไปแล้ว ครูควรทำการทดสอบเพื่อทราบพัฒนาการของนักเรียนเป็นระยะ ๆ ถ้านักเรียนคนใดที่ครูพบว่ายังมีข้อบกพร่องอยู่ก็ควรทำการสอนซ้ำ โดยจัดกิจกรรมรูปแบบใหม่มาเสริมการเรียน แล้วจึงทดสอบใหม่

3. ครูควรจัดทำแผนภูมิบันทึกความก้าวหน้าในการเรียนของนักเรียนให้เขาได้ทราบผลความสำเร็จในการเรียนของเขาโดยใช้รูปแบบต่าง ๆ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

3.1 ใช้กราฟแสดงความก้าวหน้า เช่น กราฟเส้นแสดงจำนวนคำใหม่ที่อ่านได้ กราฟเส้นแสดงจำนวนคำใหม่ที่สะกดได้ถูกต้อง หรือ กราฟเส้นแสดงจำนวนคำควบกล้ำที่อ่านได้ เป็นต้น

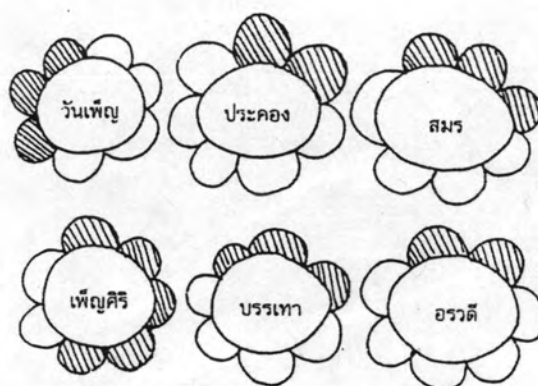
ตัวอย่าง

จำนวนคำ

3.2 ใช้เกมระบายสีกลีบดอกไม้ เช่น ให้ระบายสีกลีบดอกไม้ 1 กลีบ
เมื่ออ่านคำใหม่ได้ถูกต้อง 5 คำ หรือ ระบายสีกลีบดอกไม้ 1 กลีบ เมื่อสะกดคำใหม่ได้ถูกต้อง
5 คำ เป็นต้น

ตัวอย่าง

3.3 ใช้เกมกรอกน้ำใส่ขวด เช่น ระบายสีน้ำในขวดระดับหนึ่งแทนจำนวน
คะแนนสะสมจากการเขียนคำที่สะกดด้วยแม่กคไม่ตรงมาตราได้ถูกต้อง 5 คำ เป็นต้น

ตัวอย่าง

ทั้งหมดนี้เป็นเพียงตัวอย่างที่กระทรวงศึกษาธิการ (2535) ได้เสนอแนะไว้ ซึ่งครูผู้สอนสามารถตัดแปลงหรือประยุกต์ใช้ได้ตามความเหมาะสม นอกจากนี้ ผู้สอนยังอาจคิดขึ้นมาเองได้ แล้วแต่ความสามารถของแต่ละคน สิ่งเหล่านี้นอกจากจะทำให้ผู้สอนใช้เป็นส่วนเสริมผลการเรียนของเด็กแล้ว ยังเป็นสิ่งที่ช่วยเสริมสร้างกำลังใจให้เด็ก อยากร่วมในกิจกรรมการเรียน เพราะช่วยให้เขาได้ทราบพัฒนาการของตนเองด้วย

การประเมินผลการสอนซ่อมเสริมนั้นครูจะต้องกระทำอย่างจริงจัง โดยคำนึงถึงผลที่จะได้รับ และต้องใช้เวลาสั้นที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทั้งนี้ เพราะการสอนซ่อมเสริมจะต้องทำอยู่เป็นประจำ ในเนื้อหาใหม่อยู่เรื่อย จึงอาจซ้ำไม่ได้

2. การเขียนสะกดคำ

การสอนเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำหรือการสะกดตัวเป็นทักษะอย่างหนึ่งของการเขียนหรืออาจเรียกได้ว่า การเขียนตามคำบอกก็ได้ การสะกดตัวเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เพราะการสะกดตัวได้ถูกต้องจะช่วยให้อ่านหนังสือออกและเขียนหนังสือได้ถูกต้องถือเป็นรากฐานที่สำคัญของการเรียนวิชาต่าง ๆ และเพื่อการศึกษาในระดับที่สูงต่อไป (สุนันทจงธนสารสมบัติ, 2525) ความสำคัญของการเขียนสะกดคำถูกต้องนั้น กิตติยวดี บุญชื่อ (2520) กล่าวไว้ว่า การสะกดตัวที่ถูกต้องและแม่นยำ นอกจากเป็นรากฐานของการเขียนแล้ว ยังแสดงให้เห็นถึงความรอบคอบ และความรอบรู้ในด้านหลักภาษา ทำให้สิ่งที่เขียนมีคุณค่ามากขึ้น ส่วนรองรัตน์ อิศรภักดี และ เทือก กุสุมา ณ อยุธยา (2516) กล่าวถึงการสะกดคำไว้ว่า การสะกดคำเป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็น เพราะเราจะสามารถเขียนเรื่องราวต่าง ๆ ได้ ต้องรู้จักการสะกดคำที่ถูกต้องก่อน

เมื่อการสะกดคำมีความสำคัญดังกล่าว ดังนั้น การสอนสะกดคำให้ถูกต้องจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้สอนจะต้องเน้นเป็นพิเศษ เหมือนกับการสอนทักษะอื่น ๆ ในวิชาภาษาไทย ยง อิงคเวทย์ (2508) กล่าวถึง การสอนสะกดคำว่า หมายถึง การช่วยให้เด็กรู้จักหลักเกณฑ์ของการเรียงลำดับตัวอักษรภายในคำหนึ่ง ๆ เพื่อจะได้ออกเสียงได้ชัดเจน และเขียนคำนั้นได้ถูกต้อง เด็กจำเป็นต้องเรียนรู้คำที่เป็นมาตรฐานในการเขียนเบื้องต้น และฝึกเขียนให้ถูกต้องตั้งแต่เริ่มเขียน การสอนสะกดคำจะได้ผลดีต่อเมื่อครูผู้สอนได้สอนให้เด็กอ่านออกเสียงคำ ทำความเข้าใจ

ความหมายของคำ และผันคำไปด้วย

การสอนสะกดคำแบ่งออกเป็นสองลักษณะคือ การสะกดคำด้วยปากเปล่า และการสะกดคำด้วยการเขียน การสะกดคำด้วยปากเปล่านั้นจะใช้ในระยะที่เด็กยังเขียนหนังสือไม่ได้ ครูจึงให้สะกดออกมาดัง ๆ แต่เมื่อเด็กเขียนหนังสือได้บ้างแล้ว ครูจึงไม่สะกดคำด้วยการพูดไปพร้อมกับ การเขียน หรือให้เด็กเขียนตามคำบอกนั่นเอง การสอนเขียนตามคำบอกมีคุณค่ามากกว่าการสอนเขียนด้วยการภา เครื่องหมายคำที่ถูกหรือคำที่ผิดหลายประการตามแนวคิดของ บันลือ พฤกษ์วัน (2522) คือ เน้นให้เด็กมีสมาธิในการนั่ง ต้องจำข้อความหรือประโยคที่เขียนให้ได้ จึงจะสามารถเขียนคำนั้นได้ นอกจากนี้ยังฝึกความละเอียดรอบคอบ ช่วยให้เกิดความเชื่อมั่นในตัวเองมากกว่าการทำ เครื่องหมายคำที่ถูกหรือคำที่ผิด

จุดมุ่งหมายของการสอนสะกดคำ

ประเทิน มหาพันธ์ (2523) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการสอนสะกดคำในระดับประถมศึกษาไว้ว่า เราสอนเขียนสะกดคำ เพื่อให้นักเรียนได้รู้จักคำต่าง ๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน สามารถนำไปใช้ในการเขียนเรื่องราวต่าง ๆ ได้ ช่วยให้นักเรียนรู้จักสะกดคำต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง ส่งเสริมให้รู้จักใช้คำต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง และยังช่วยให้นักเรียนค้นคว้าหาคำใหม่ ๆ มาใช้ ตามความต้องการ

การสอนสะกดคำ ต้องอาศัยทักษะการฟัง การพูด และการอ่านที่ดี การสะกดคำเพื่อการเขียนนั้นต้องอาศัยความเข้าใจความหมายของคำ และการอ่านที่ถูกต้องชัดเจน จึงจะสามารถเขียนได้บรรลุจุดมุ่งหมายของการสะกดคำ

วิธีการสอนสะกดคำ

การสะกดคำเป็นพัฒนาการทางภาษาอย่างหนึ่งของเด็ก การสะกดคำแรกที่สุดนั้นมาจากความจำ โดยเฉพาะในการเรียนคำใหม่ ก่อ สวัสดิพานิช (2505) กล่าวไว้ว่า ตามปกติเด็กจะเรียนคำใหม่ด้วยการอาศัยภาพประกอบและอาศัยความสำคัญของประโยคและเนื้อเรื่องเป็นเครื่องช่วยในการเดาความหมายของคำ จึงกล่าวได้ว่า เด็กมีวิธีการเรียนรู้คำ และการสะกดคำที่แตกต่างกัน ดังนั้น ครูผู้สอนจึงควรศึกษาวิธีการสอนสะกดคำให้กว้างขวาง ประเทิน มหาพันธ์ (2523) ได้เสนอขั้นตอนการสอนสะกดคำได้ 5 ขั้นตอนคือ ขั้นรู้ความหมาย

และการออกเสียง ชั้นมองเห็นรูปคำ ชั้นร่ำลึกถึงคำ ชั้นเขียนคำ และชั้นทบทวน โดยให้เด็กเขียนคำ โดยไม่ต้องดูแบบ ชั้นสุดท้ายนี้ถ้าเด็กเขียนถูกถึงสามครั้ง แสดงว่าเด็กรู้คำนั้นแล้ว ควรให้เด็กนำคำไปใช้ในการเขียนประโยค เขียนเรียงความหรือเขียนจดหมายต่อไป

ในทฤษฎีของ รອງรัตน์ อิศรภักดีและเทือก กุสุมา ณ อยุธยา (2516) การสอนสะกดคำควรยึดหลักดังนี้คือ สอนคำที่อยู่ใกล้ตัวเป็นคำที่เด็กสนใจและเข้าใจความหมาย ทุกครั้งที่สอนคำใหม่ต้องทบทวนคำเก่าไปแล้วก่อน การเขียนคำให้เด็กดูต้องเขียนให้ถูกต้อง และชัดเจน หมั่นตรวจสอบผลงานเด็ก แก้ไขข้อบกพร่องของเด็กอยู่เสมอ ดำเนินวิธีสอนอย่างถูกต้องให้กับเด็ก และประการสุดท้ายต้องคอยช่วยเหลือเด็กที่เรียนอ่อนเป็นพิเศษด้วย

นอกจากนี้ สามารถ ศักดิ์เจริญ (2514) ยังให้ข้อเสนอแนะสำหรับตัวครูในการสอนเขียนตัวสะกดคำไว้คล่องจองกัน 9 ประการคือ เห็นความสำคัญ หมั่นขี้แจง แสดงแบบอย่าง ช่างฝึกฝน คินความหมาย ใช้อุปกรณ์ สอนแบบฝึกหัด พัฒนาผล และทุกคนร่วมมือ ซึ่งทั้งหมดนี้จะเห็นว่า เน้นที่ตัวครูผู้สอน หากครูผู้สอนยึดหลักปฏิบัติในการสอน เขียนสะกดคำดังกล่าวแล้ว เด็กจะมีความสามารถในการเขียน ซึ่ง สุโท เจริญสุข (2506) กล่าวถึงเด็กที่มีความสามารถในการเขียนหรือที่เรียกว่า "เขียนได้" นั้นจะมีลักษณะดังนี้คือ เขียนคำต่าง ๆ ตามที่หลักสูตรกำหนดให้เขียนได้ เขียนชื่อบุคคลสำคัญ สถานที่สำคัญ หรือคนสำคัญของตนเองได้ เขียนได้ถูกแบบและสวยงามโดยเขียนอย่างคล่องแคล่ว ชำนิชำนาญ ไม่ผิดพลาด และที่สำคัญสามารถเขียนได้เหมาะสมกับกาลเทศะเสมอ

ปัญหาการเขียนสะกดคำและสาเหตุที่ทำให้เขียนสะกดคำผิด

การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเท่าที่ผ่านมาไม่ประสบผลดีเท่าที่ควร เพราะเด็กที่เรียนจบระดับประถมศึกษาแล้วยังอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ดี และไม่สามารถนำความรู้จากการอ่านและการเขียนไปใช้ในชีวิตประจำวันอย่างมีประสิทธิภาพ และเหมาะสมกับกาลเทศะได้ ปัญหาเหล่านี้มีสาเหตุจากหลายประการ เช่น ตัวครู วิธีสอน อุปกรณ์การสอน การวัดผล ตัวเด็ก และสิ่งแวดล้อม ปัญหาที่สำคัญในวิชาภาษาไทยที่พบอยู่เสมอคือ ปัญหาทางด้านการเรียน พงษ์จันทร์ บินสุวรรณ (2522) กล่าวถึงปัญหาทางด้านการเขียนที่เกิดกับเด็กนั้นมีสาเหตุมาจากความสับสนทางด้านการจำแนกเสียงพยัญชนะ ความไม่แน่นอนเกี่ยวกับการถ่ายทอดเสียงลงเป็นตัวอักษร เช่น ข้า คำ ข่า ซึ่งออกเสียงเหมือนกัน แต่เขียนต่างกันและมีความหมายต่างกัน

ด้วย นอกจากนี้คำไทยที่ยืมมาจากต่างประเทศเด็กก็มักจะสะกดผิด เพราะถ่ายทอดเป็นรูปคำไทยแล้วอ่านและสะกดยาก นอกจากนี้ คำบางคำไม่ปรากฏในพจนานุกรม แต่ใช้ในการพูดกันมาก จึงไม่อาจกำหนดได้แน่นอนว่ามีวิธี เขียนอย่างไร

ส่วน ศรียา และประภัสสร นิยมธรรม (2525) ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสะกดคำผิด โดยคำนึงที่ตัวเด็กเป็นประเด็นสำคัญว่า มีสาเหตุมาจากการสะกดผิดเพราะเลียนเลอะขาดความเอาใจใส่ในเรื่องการเขียน สะกดผิดเพราะขาดประสบการณ์ ขาดการสังเกต เนื่องจากไม่ชอบอ่านหนังสือ สะกดผิดเพราะแยกเสียงได้ไม่ดี เนื่องจากมีความบกพร่องทางด้านกาพย์ และประการสุดท้าย เด็กสะกดผิดเพราะสายตาไม่ดี ดังนั้นในการสอนสะกดคำจึงต้องพิจารณาจากสาเหตุที่ได้จากการวินิจฉัยให้ถี่ เพื่อจะได้จัดการซ่อมเสริมในเรื่องที่บกพร่องอย่างถูกต้องต่อไป

การสอนซ่อม เสริมการเขียนสะกดคำ

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า การสอนซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำนั้น ต้องพิจารณาจากสาเหตุที่ได้จากการวินิจฉัยอย่างรอบคอบ ทราบถึงข้อบกพร่องของเด็กเป็นอย่างดีแล้ว ผู้สอนจึงจะสามารถวางแผนการสอนซ่อมเสริมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ศรียา และประภัสสร นิยมธรรม (2525) ได้ให้ตัวอย่างการสอนซ่อม เสริมด้านการ เขียนสะกดคำไว้หลายประการ ดังนี้

เด็กสะกดคำผิดที่มีสาเหตุจากการแยกแยะเสียงไม่ดี เช่น ผล เป็น ผน หมู เป็น หู อาจสอนซ่อมเสริมโดยฝึกฝนกาพย์เสียงที่เหมือนกันและแตกต่างกันใส่คำที่มีความคล้ายคลึงกัน โดยให้เด็กมองคำเหล่านั้นแล้วออกเสียงให้ชัด ฝึกหัดให้เล่นเกมที่มีคำพ้องกัน

สาเหตุการสะกดคำผิดเนื่องจากเห็นมาผิด ๆ เช่น พิสมัย เป็น พิศสมัย คำเหล่านี้เด็กอาจเคยเห็นจากหนังสือต่าง ๆ จากภาพยนตร์โทรทัศน์ บ้ายนิเทศ หรือสื่อมวลชนอื่น ๆ สิ่ง que เห็นนี้สะกดการันต์ผิดไปจากพจนานุกรมที่ทางราชการยึดเป็นหลักในการเขียนสะกดคำ ทำให้เขียนผิด วิธีแก้ไข ควรฝึกให้สังเกตและใช้พจนานุกรม

สาเหตุอีกประการหนึ่งคือ จำจากที่เห็นมาผิด เช่น กำจัด เป็น จำกัด ควรดำเนินการสอนซ่อมเสริมด้วยการฝึกฝนการจำแนกคำด้วยสายตา หัดให้สะกดตัวการ์รันต์ อย่างละเอียด ถ้ายังมีปัญหาอาจใช้วิธีสัมผัสตัวอักษรที่สะกดเข้าช่วย

ถ้ามีสาเหตุจากไม่ได้เรียนหลักเกณฑ์การใช้ ใ- ใ- และ ัย เช่น เขียน สะใ้ เป็น สะใ้ หลงไหล เป็น หลงไหล บันใด เป็น บรรใด หรือ บันใด ควรจะต้องแก้ไขโดยเน้นหลักเกณฑ์การใช้ ใ- ใ- และ ัย ฝึกฝนการเขียนคำเหล่านี้ ฝึกจำคำค้อง เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การใช้

ประการสุดท้าย ถ้าเด็กเขียนผิดอันเนื่องมาจากความเลินเล่อ เช่น วันจันทร์ เป็น วันจันทรณ์ ฅาปนกิจ เป็น ฅาณกิจ รีบร้อน เป็น เร่งร้อน รีร้อน วิธีสอนซ่อมเสริมต้องจงใจให้เห็นความสำคัญของการเขียนหนังสือได้ถูกต้องและกระตุ้นให้ระมัดระวัง ในการเขียนสะกดการ์รันต์

ส่วนกิจกรรมเสริมการเขียนสะกดคำนั้น ประภาศรี สิธอาไพ (2525) ได้เสนอแนะ การจัดกิจกรรมเสริมการเขียนสะกดคำไว้หลายประการคือ ให้เด็กแบ่งกลุ่มค้นหาคำที่เรียน นำมาแลกเปลี่ยนกันบอก และเฉลยพร้อมทั้งเก็บคะแนนไว้ ให้รวบรวมคำศัพท์ เรียบเรียงไว้ เป็น มวดหมู่ ครูบอกให้เขียนแล้วตรวจคำตอบโดยใช้บัตรคำหรือพจนานุกรม ให้แข่งขันการสะกดคำยากบนกระดาน นำเกณฑ์การเขียนตัวสะกดมาตั้งเป็นคำประพันธ์ ฝึกการเขียนเรียงความ หาประโยคหรือข้อความสั้น ๆ มาให้เติมคำศัพท์ให้เขียนรายงาน คำที่มีกสะกดผิด หรือให้นำเนื้อหากจากหลักภาษาไทย เช่น คำสนธิ คำสมาส คำควบกล้ำ มาแต่งประโยค รวบรวมไว้ และยังสามารถกำหนดคำศัพท์ให้แล้วให้เด็กนำมาเขียนเป็นรูปประโยคหรือเรียง และเมื่อให้เด็กปฏิบัติกิจกรรมทุกอย่างที่เสนอแนะแล้ว ครูต้องตรวจแก้ไขตัวสะกดในการฝึกเขียนทุกครั้ง อย่างปล่อยให้เด็กสะกดผิดโดยไม่มีการแก้ไข

นอกเหนือจากเทคนิคการจัดกิจกรรมเสริมการเขียนดังกล่าวแล้ว อัญชลี กิจพยัคฆ์ (2526) ได้ศึกษาค้นคว้ากิจกรรมในการสอนเขียนสะกดคำที่น่าสนใจมาเป็นข้อเสนอแนะต่อครูผู้สอนภาษาไทย ไว้ดังนี้คือ ให้หาคำที่มีเสียงเหมือนกัน ให้หาพยัญชนะมาเติมให้ครบ ให้ได้คำที่มีความหมาย ให้เติมคำในช่องว่างให้ได้ใจความตามต้องการ หรืออาจให้หาคำที่มีความหมายตรงข้าม คำที่มีความหมายเหมือนกัน คำที่ออกเสียงเหมือนกัน คำที่มีความหมายเฉพาะสิ่ง

คำที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะที่กำหนดให้ และประการสุดท้ายสำหรับใช้สอน เสริมการ เขียนสะกดคำคือ ให้เด็กดูรูปภาพแล้ว เขียนคำอธิบายภาพนั้น

ไม่ว่าครูจะใช้กิจกรรมใดในการสอน เสริมการ เขียนสะกดคำ สิ่งที่ครูควรคำนึงถึง ทุกครั้งคือ ควรเลือกให้เหมาะกับระดับความรู้ความสามารถของเด็ก กำหนดระยะเวลาในการ ทำให้พอเหมาะ อาจให้มีการแข่งขันกันด้วย เพราะธรรมชาติของเด็กประถมศึกษา ชอบการแข่งขันอยู่แล้ว เป็นการสนองตอบความต้องการทางธรรมชาติของเด็ก ทำให้เด็กรู้สึกสนุกกับการเรียน ไม่เบื่อหน่าย การเรียนการสอนก็จะได้รับผลที่น่าพอใจไปด้วย

3. การสอนภาษาไทยเชิงสัมพันธ์ทักษะ

ความสำคัญของการสอนภาษาไทยใน เชิงสัมพันธ์ทักษะ

การใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันจะต้องมีการส่งสารและการรับสารอยู่ตลอดเวลา กล่าวคือ เมื่อผู้ส่งสารใช้การส่งสารโดยใช้ทักษะการพูด ผู้รับสารก็จะมี การรับสารโดยใช้ทักษะการฟัง และเมื่อผู้ส่งสารโดยใช้ทักษะการ เขียนผู้รับสารก็จะมี การรับสารโดยใช้ทักษะการอ่าน จะเห็นว่าทั้งทักษะการส่งสารและทักษะการรับสารจะต้องควบคู่กันไปเสมอ เมื่อเป็นเช่นนี้ภาษาไทยตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 จึงมุ่ง เน้นสัมฤทธิ์ผลของทักษะการรับสารหรือทักษะการ เข้าใจภาษา คือการฟัง และการอ่าน และทักษะการส่งสารหรือทักษะการใช้ภาษาคือการพูดการ เขียน จนสามารถใช้ภาษาเป็น เครื่องมือสื่อความคิด ความเข้าใจ แสวงหาความรู้และมีเหตุผลเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ฉะนั้นในการสอนภาษาไทย จะมุ่งสอน เฉพาะทักษะใดทักษะหนึ่ง เท่านั้นไม่ได้แต่จะต้องสอนใน เชิงทักษะสัมพันธ์ คือสอนใน ลักษณะที่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งจะช่วยให้การเรียนการสอน ทักษะ การใช้ภาษาไทยเป็นไปตามธรรมชาติ การจัดการ เรียนการสอนให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะ ทั้ง 4 อย่างให้สัมพันธ์กันจึงนับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งที่ครูภาษาไทยควรคำนึงถึงความจำเป็นของการสอนภาษาไทยใน เชิงสัมพันธ์ทักษะ

อัจฉรา ชิวพันธ์ (2531) กล่าวถึงความจำเป็นของการสอนภาษาไทยใน เชิงสัมพันธ์ทักษะไว้หลายประการ ดังนี้

1. การสอนภาษาไทยจำเป็นต้องจัดให้นักเรียนมีการฝึกฝนทักษะทั้ง 4 อย่าง คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ให้สัมพันธ์กัน เพราะทักษะทางภาษาทั้ง 4 อย่าง นั้นสัมพันธ์กันเองอยู่แล้วตามธรรมชาติ

2. การสอนภาษาไทยจำเป็นต้องจัดให้นักเรียนมีการฝึกฝนทักษะทั้ง 4 อย่าง ให้สัมพันธ์กัน เพื่อให้สอดคล้องกับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันของบุคคลที่จะต้องมีการสื่อสาร และการรับสาร

3. การสอนภาษาไทยจำเป็นต้องจัดให้นักเรียนมีการฝึกฝนทักษะทั้ง 4 อย่าง ให้สัมพันธ์กัน เพราะในการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลจะต้องมีปฏิกริยาโต้ตอบระหว่างการสื่อสาร หรือการใช้ภาษา และการรับสารหรือการเข้าใจภาษา ดังนั้นถ้านักเรียนได้ฝึกฝนทักษะทั้ง 4 อย่าง ให้สัมพันธ์กันก็จะช่วยให้ เขาสามารถใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสาร กับบุคคลอื่น

4. การสอนภาษาไทยจำเป็นต้องจัดให้นักเรียนมีการฝึกฝนทักษะทั้ง 4 อย่าง ให้สัมพันธ์กัน เพื่อให้ นักเรียนได้รับประสบการณ์จากกิจกรรมการสอนโดยใช้ทักษะทั้ง 4 อย่างนี้ ในหลายรูปแบบ ช่วยทำให้การเรียนการสอนมีความสุขสนานยิ่งขึ้น เช่น จัดให้มีกิจกรรมฟัง นิทานที่มีคติต่าง ๆ แล้วลองให้พูดอภิปรายสาระสำคัญหรือให้ เขียนวิจารณ์ เนื้อเรื่องแล้วมาอ่านให้ เพื่อน ๆ ฟัง ฯลฯ

5. การสอนภาษาไทยจำเป็นต้องจัดให้นักเรียนมีการฝึกฝนทักษะทั้ง 4 อย่าง ให้สัมพันธ์กัน เพราะจะช่วยให้ นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้โดยการปฏิบัติด้วยตนเอง ในทักษะ ทั้ง 4 อย่าง ให้สัมพันธ์กัน เพราะจะช่วยให้ นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้โดยการปฏิบัติด้วยตนเอง ในทักษะทั้ง 4 อย่าง ได้สอดคล้องกันอย่างเต็มที่ เช่น ในการเรียนเกี่ยวกับคำคล้องจอง ครูอาจให้นักเรียนเล่นเกมต่อคำคล้องจอง เช่น คนที่หนึ่ง ขึ้นว่า "โรงเรียน" คนที่สอง พูดว่า "เขียนอ่าน" อย่างนี้ไปเรื่อย ๆ ให้เหมาะสมกับเวลา หรือจนกว่านักเรียนจะเข้าใจ หรืออาจใช้วิธีการขีดเส้นใต้ คำที่ไม่คล้องจองกับคำอื่น ๆ ส่วนการเขียนก็ใช้วิธีเดียวกัน

6. การสอนภาษาไทยจำเป็นต้องจัดให้นักเรียนมีการฝึกฝนทักษะทั้ง 4 อย่างให้สัมพันธ์กัน เพื่อช่วยให้นักเรียน เห็นคุณค่าของสิ่งที่จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้มากขึ้น ตัวอย่างเช่น ในการสอนเขียนจดหมาย ถ้าครูจัดให้มีการฝึกทักษะการอ่าน ฟัง พูด เพิ่มขึ้น ก็จะทำให้การเรียนน่าสนใจยิ่งขึ้น โดยอาจจัดสถานการณ์ในการเรียนการสอนในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ครูนำจดหมายมาอ่านให้นักเรียนฟังอาจจัดข้อความ เป็นเรื่องญาติผู้ใหญ่เขียนถึงหลาน เมื่อฟังเสร็จก็ให้นักเรียน เขียนจดหมายตอบ แล้วนำมาอ่านแลกเปลี่ยนกันในชั้น จากนั้นอาจจัดกิจกรรมให้นักเรียนฝึกพูดอภิปราย เป็นกลุ่ม วิจารณ์ผลงานของกันและกันว่าใครมีข้อดีข้อเสีย อย่างไร ฯลฯ วิธีการดังกล่าวนักเรียนจะได้ฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้อย่างประสานกัน อีกตัวอย่างหนึ่งก็คือในการสอนเขียนเรียงความ ครูก็ควรนำตัวอย่าง เรียงความที่ดีมาอ่านให้นักเรียนฟัง จากนั้นก็ให้นักเรียนลองอภิปรายสรุปลักษณะและส่วนประกอบของ เรียงความที่ดี และก่อนที่จะให้นักเรียนเขียนเรียงความครูอาจให้นักเรียนได้อ่านหนังสือต่าง ๆ เพื่อเป็นการสะสมวัตถุดิบมาไว้ใน การเขียนเรียงความให้ได้มีสาระยิ่งขึ้น . เช่น มีการยกสำนวนไทยมาเปรียบเทียบ มีการอ้างอิงสรุปด้วยบทร้อยกรองที่มีคติเตือนใจ ฯลฯ ลักษณะการเรียนการสอน เช่นนี้จะทำให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะทั้ง 4 อย่างได้สัมพันธ์กัน

จากแนวคิดนี้ สรุปได้ว่า การสอนภาษาไทยในเชิงสัมพันธ์ทักษะนั้นมีความจำเป็น เนื่องจากสอดคล้องกับธรรมชาติของการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน ดังนั้น การเขียนซึ่งเป็นทักษะหนึ่งของการใช้ภาษา ที่นับว่ามีความสำคัญยิ่ง จึงน่าจะได้รับการสอนโดยเน้นการสัมพันธ์ทักษะด้วย ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีฝึกการสะกดคำและวิธีสัมพันธ์ทักษะ

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ ได้มีผู้วิจัยหลาย ๆ ท่านมองเห็นปัญหา การเขียนสะกดคำของนักเรียน ซึ่งเป็นปัญหาที่จะต้องแก้ไข เพราะการใช้ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาของชาตินั้น ถ้าเขียนผิดการสื่อความหมายก็ผิดไป งานวิจัยต่าง ๆ พอจะรวบรวมได้ ดังนี้

อินทร์ ศรีคุณ (2507) ซึ่งได้ศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำ การฟัง การอ่าน และการแต่งความของเด็กที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทั้ง 4 ด้าน เพื่อหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ผลการศึกษาปรากฏว่า เด็กหญิงเขียนสะกดคำและแต่งความได้ดีกว่าชาย ส่วนความสามารถในการฟังและอ่าน เด็กชายกับเด็กหญิงมีความสามารถไม่แตกต่างกัน

สมประสงค์ สถาปนิานนท์ (2507) ได้ศึกษาเรื่อง "การสร้างแบบทดสอบ เขียนสะกดคำชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง และศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของนักเรียนโรงเรียนในภาคศึกษา 1 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง และชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ที่ตกซ้ำชั้นจำนวน 1,642 คน โดยใช้แบบทดสอบการเขียนสะกดคำมีคำทั้งสิ้น 60 คำ ทดสอบโดยบอกให้เด็กเขียนสะกดคำทีละคำแล้ววิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ F-test สรุปได้ว่า เด็กหญิงมีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงกว่าเด็กชาย

อนันต์ ทิพย์รัตน์ (2518) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับการเขียนคำกล้ำของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย" โดยสร้างแบบทดสอบเพื่อทดสอบการอ่านและการเขียน ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. ความสามารถในการอ่านคำกล้ำและคำที่มีเสียง ร ล มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนสะกดคำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. นักเรียนชายกับหญิง มีความสามารถในการเขียนคำดังกล่าวทั้งหมดไม่แตกต่างกัน แต่มีความสามารถในการอ่านคำเหล่านี้ต่างกัน

3. เฉลี่ยแล้ว นักเรียนระดับประถมปลาย มีความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำและคำที่มีเสียง ร ล สูงกว่าความสามารถในการอ่านคำดังกล่าว

ดวงเดือน สุภิกิตย์ (2522) ได้ศึกษาเรื่อง "ความยากง่ายในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา" โดยสร้างแบบทดสอบ 2 ฉบับ ทดสอบการเขียนตามคำบอกและแบบเลือกตอบ ผลการวิจัยปรากฏว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำกับการรับรู้ความหมายมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

มาสวิล รักร้านเกิด (2526) ได้ศึกษาเรื่อง "การทดลองสอนโดยใช้แบบฝึก การเขียนสะกดคำยากในวิชาภาษาไทยกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3" ผลการวิจัยสรุปได้ว่า กลุ่มทดลองโดยใช้แบบฝึกมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำถึงขั้นก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .01 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุม พบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำยาก แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ในปี ค.ศ. 1978 Passanante (อ้างในสนอง คำศรี, 2532) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ ของการสอนสะกดคำ โดยใช้การสอนแบบตามลำดับอักษร (i.t.a.) และแบบตามลำดับอักษร แบบเต็ม กับนักเรียนในระดับหนึ่งถึงระดับเจ็ด แล้วเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการสะกดคำ โดยใช้แบบทดสอบการอ่านหนึ่งฉบับและแบบทดสอบการเขียนสะกดคำสองฉบับ พบว่า ผลการสอน ทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อศึกษาด้านความสัมพันธ์ระหว่างการ อ่านและความสามารถในการสะกดคำนั้น มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเขายังได้ ให้ข้อความเห็นไว้ว่า การสะกดคำนั้นจะช่วยให้การอ่านและการเขียนได้ดีอีกด้วย

จากการวิจัยเกี่ยวกับการสอนสะกดคำ พอสรุปได้ว่า การสอนสะกดคำที่จะให้ได้ สัมฤทธิ์ในการเรียนสะกดคำสูงนั้นมีหลายแบบ ได้แก่ สอนให้สัมพันธ์กันทั้ง 4 ทักษะ การสังเกต การให้นักเรียนได้รู้จักตัวอักษรทั้งหมดก่อน การเขียนตามคำบอก การฟังและการมองเห็นภาพ ในขณะที่ฟัง สิ่งสำคัญอย่างยิ่งก็คือนักเรียนจะต้องออกเสียงให้ถูกต้องซึ่งจะช่วยให้การเขียนสะกด คำมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น